
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 91.SZÁM – 2019. DECEMBER

Kedves Testvérem!

Ilyenkor Újév elején nagyon gyakran fordulunk egymás felé hol rövidebb, hol hosszabb formában: BUÉK! Boldog új évet kívánok! Ismerjük a BUÉK keresztény jelentését is. (Bízzuk újra életünket Krisztusra!) De én ma az eredeti értelemmel kapcsolatban szeretném veled együtt végiggondolni, hogy ezt is meg lehet krisztusi tartalommal tölteni.

Boldog. Mesterünk bemutatkozó beszédének elején mondta el a nyolc boldogságról szóló tanítását (Mt 5,3-12). Itt ő igazából önmagát állítja elének példaként, hiszen benne elérkezett Isten országa, az üdvösség, a boldogság. Gondoljunk tehát arra, hogy amikor mi boldogságról beszélünk, akkor nem a megszokott, a világ által elfogadott örömforrásokra gondolunk, hanem arra a boldogságra, amely Jézus által lehet a miénk, most és az örök életben is.

Új. Az év első hónapjának a neve január. Ez a hónap a nevét a pogány istentől, Janustól kapta. Azért került az év elejére, mert kétarcú isten. Előre és hátra is néz. Így összeköti a két évet. A folyamatosságra nagy szükségünk van. Állandóan Krisztusba kell oltódnunk: „*Maradjatok meg az én szeretetemben*” (Jn 15,9). Megújulni, újrakezdeni csak az ő erejéből tudunk. Janus isten két arca később az ellentmondásosság jelképe lett. Mi az eredeti, a folytonosság által történő megújulás szellemében gondoljunk rá.

Évet. Az év az idő mérésére szolgál. Az idő viszont a mozgáshoz, a teremtett léthez, az emberhez kapcsolódik. Az idő Krisztussal beteljesedett. (Vö.: Mk 1,15) Most az Egyház idejét éljük és készülünk a végső időkre. Mindez arra figyelmeztet minket, hogy az időt – ezt az évet is – helyesen használjuk fel. Isten ügyét szolgáljuk állandóan.

Kívánok! Mi után kívánczunk, milyenek a vágyaink? Mi nem tartjuk helyesnek a buddhizmus alapállítását, mely a boldogságot a vágyak kiölésében találja meg. Urunk is vágyakozott (Lk 22,15). Természetesen nem mindegy, hogy mi után vágyakozunk, mi mozgat minket. Amikor tehát boldog új évet kívánunk egymásnak, mindig az Istenben való boldogság jusson az eszünkbe.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok Neked és minden kedves testvéremnek olyan boldog újévet, amely az örök élet világához vezet közelebb bennünket!

Szeretettel

plébános

Ismerjük meg (jobban) képviselőinket!

– folytatás: alelnöki interjú –

Az előző lapszámunkban megkezdett sorozatot folytatva ezúttal képviselőtestületünk elnökhelyettesét kértük egy rövid beszélgetésre.

– *Kedves Domi! A választásra írt rövid bemutatkozásodból tudhatjuk, hogy gyerekként a Táltos utcai kápolnához kötődtél, majd 6 év „pesti kalandozás” után 2003-ban költöztetek vissza, immáron közelebb a mi templomunkhoz. Fiaitok fele (azaz kettő) már ide született. Gyermekpszichológus vagy, s családostul a Regnum Marianum aktív tagja. Mi nem fért el akkor a szavazólapon?*

– Talán csak annyi, hogy feleségem Annamari kertészmérnök, a Szent Ferenc kórház kertjét gazdossa. A fiúk – akik legtöbb gyerekkori emléküket már itt szerezték, a krisztinavárosi templomban és a Szent Gellért iskolában – megnőttek: Marci egyetemista, Gábor éppen érettségizik. Kristóf és Balázs is látványosan kezdenek fiatalemberekké válni. Civil munkám szerint a IX. kerületi pedagógiai szakszolgálatban csinálók egyéni és csoportos pszichoterápiát, valamint mozgásterápiát (DSZIT-terápia). Oktatok tanfolyamokon, időnként kutatok, publikálok, szakmai programokat szervezek. Élvezem ezt a változatosságot, bár néha úgy érzem, hogy már egy kicsit sok a munkából, hiszen mindezek felett még az igazgató is én vagyok...

– *Hogyan sikerült ilyen gyorsan és mélyen bekapcsolódnod a plébánia életébe?*

– Nekem a plébániai elkötelezettség egy új élmény volt, amibe fokozatosan kellett, hogy belenőjek. Egész életemben mindig jártam valahová templomba, de valódi: *felelős kapcsolat* egyetlen plébániával sem alakult ki. Új és új lépéseket jelentett ebben a mélyülő kapcsolatban fiaim első áldozása és „ministráns karrierje”, a felkérés, hogy áldozató legyek, és bekerülésem a Közösségépítő munkacsoportba. Egyre inkább belülről láttam a plébániai közösség életét, és egyre jobban kezdtem érezni a saját felelősségemet abban, hogy milyen irányba tartunk.

– *Mi volt az első gondolatod, amikor kiderült, hogy a képviselőtestület tagja leszel?*

– „Plébániai integráció” folyamatában logikus következő lépésnek tűnt, hogy vállalom a jelölést. Úgy éreztem, talán eljött az ideje, hogy elkötelezettségemet ebben a formában is kifejezzem. Ettől még nem nagyon tudtam, hogy ez pontosan mit is fog jelenteni. Izgatottan vártam az új tapasztalatokat, ugyanakkor némi aggodalom is volt bennem, hogy eddigi szépszámú „életállapotbeli kötelességem” mellett hogyan tudok további feladatokat is lelkiismeretesen ellátni.

– *Hogyan érezted magad az alakuló ülésen?*

– Megilletődött voltam. Érdekes volt az eddig is ismert kedves arcokat egy új szerepben látni. Éreztem, hogy én itt még sok mindent nem értek, de biztos voltam benne, hogy ez előbb-utóbb változni fog.

– *Mit szólsz hozzá, hogy elnökhelyettes lettél?*

– Erre egyáltalán nem számítottam. Nagyon jólesett a bizalom, el is gondolkodtam, minek köszönhetem. A már említett sokféle munkám miatt azonban aggodalom is volt bennem, hiszen szabadon felhasználható időm sajnos elég kevés van.

Az is hamar kiderült számomra, hogy ez a pozíció meglehetősen kialakulatlan még. Kristóffal (az elnök úrral) leültünk egy hosszú beszélgetésre, és végiggondoltuk, hogyan segíthetném az ő munkáját úgy, hogy az számára hasznos, számomra pedig vállalható legyen. De valószínűleg ez is egy folyamat lesz, és közben derül ki apránként, mi is az én szerepem elnökhelyettesként.

– *Mit szolt a Családod a magválasztásodhoz?*

– Mindannyian támogatták, hogy a képviselőtestület tagja legyek, és velem együtt lepődtek meg gyors karrieremen. *(nevet)*

– *Hogy érzed magad a testületben?*

– Alapvetően jól érzem magam a testületben, de még mindig úgy látom, sokat kell tanulnom, ezért igyekszem meghallgatni és megérteni az üléseket. Keresem, mi az, amit én tudok az egészhez hozzáadni.

– *Annak idején hogyan érintett, hogy áldoztatónak kért fel a plébános atya? Mit adott neked ez a páratlan lehetőség/kegyelem/megtiszteltetés az elmúlt években?*

– Nagyon váratlan megtiszteltetés volt ez a számomra. Én sosem ministráltam rendszeresen, így az oltár körüli szolgálat egészen új élményt jelentett a számomra, amitől kicsit szorongtam, de belül erősen éreztem, hogy egy fontos meghívás a hitem elmélyítésére. Formálta kapcsolatokat az Oltáriszentséggel, de az emberekkel is, akiknek Őt közvetíthetem. Ez egy szavakban nehezen kifejezhető, vasárnapról vasárnapra megújuló belső töltekezést hozó forrás lett a számomra. Az már csak a bónusz, hogy utána a kicsiknek lehet áldást adni, az ő mosolygó szemeiktől mindig egészen vidám leszek én is.

– *Milyenek ismerted meg a Testületet? Ilyesmire számítottál?*

– Nagyon jó volt látni, hogy ilyen sokan vagyunk, akik felelősséggel gondolkodunk a Krisztinavárosi plébánia sorsáról. Olyan embereket találtam a testületben, akik nálam sokkal többet tudnak a plébánia múltjáról, így jobban értik a mostani folyamatokat is. Fontos számukra, hogy mi fog történni, véleményük van róla, és ezt határozottan képviselik is. Mintha ezek a határozott elképzelések időnként nehezen találkoznának össze, de eddigi tapasztalatom szerint erről lehet őszintén beszélni, és így olyan döntés születet, ami több oldalról, alaposan végig van gondolva.

A plébánia ügyeiben hozott döntésekért természetesen Mihály atya az egyszemélyes felelős. De most már jobban látom, hogy ezek a döntések milyen párbeszéd során születnek meg, és ezt a sok szempontot behozó közös gondolkodást saját munkámban is nagyon hatékonyan tartom. A konzultálás, tanácsadás fontos tevékenységén túl a képviselőtestület tagjai a plébániai világ nagyon sok területén aktívak. Szinte minden kezdeményezésben, programban, munkacsoportban vagy mindennapos feladatban részt vesz vezetőként vagy tagként valamelyikünk. Így sokat tehetünk azért, hogy a plébánián valóban élet legyen, és ennek révén mindenki egyre gazdagabb lehetőségeket találhasson a kereszténység közösségben való megéléséhez. De az is szerencsés, hogy így a sokféle információ, tapasztalat újra és újra össze tud gyűlni a képviselőtestületi üléseken, ami segíti a további tervezést, a döntések meghozatalát.

– *Mit gondolsz: más lesz-e, illetve milyen lesz a Testület 5 év múlva?*

– A képviselőtestület akkor lesz más öt év múlva, ha munkánk nyomán a plébánia is változni tud. A – reményeim szerint – egyre gazdagodó közösségi élet ugyanis visszahat

ránk is, s új lelkesedést, új terveket – és nem utolsó sorban – új arcokat hozhat. Szerintem fontos cél az, hogy katalizáló munkánk nyomán egyre többen érezzék úgy, ők is tenni szeretnének valamit plébániai közösségünkért.

– *Kicsit tágabbra tekintve: mit gondolsz egyházközségünkről? Milyen értékei(nk) vannak? Miben kéne változnunk?*

– Egyházközségünk – ahogy én látom – sajátos helyzetben van. Egyrészt nem vagyunk nagyon sokan, amiben az is benne van, hogy nehéz egy fiatal családnak a környékünkön otthont teremtenie, de talán más okokra is visszavezethető. Ugyanakkor egy lazább kötődéssel sokan tartoznak hozzánk, elsősorban az iskola révén. Fontos felismerésnek tartom azt, amit én először közösségépítő munkacsoportunkban hallottam: **ne azon búsuljunk, hogy ki nincs itt, hanem azokat szólítsuk meg, akik itt vannak.** Ezért szerveződött meg sok olyan program, ami a kisgyerekes családoknak vagy az idősebb korosztálynak szól. Az elsőáldozási előkészületek, vagy éppen az agapéék révén pedig sok gyermek és szülő, aki máshova jár templomba, nálunk is időről időre olyan lelki élményt kaphat, ami Jézushoz vezeti őket közelebb. Nagy értéknek tartom azt a folyamatos útkeresést, amit plébániánkon tapasztalok, amiből az elmúlt években új találkozások, programok, imaalkalmak születtek, sőt új közösség is alakult.

– *Mit hoz, mit hozzon a jövő?*

– A jövőt szerintem most építjük, összefogva a ministráns apróságokat, megszólítva és egybehívva a fiatal családokat. Ha ebben kitartóak és hitelesek tudunk lenni, és nem felejtjük el, hogy az építkezésünk alapköve Jézus, akkor öt év múlva nemcsak többen lehetünk, hanem másként is lehetünk jelen egyházközségünk életében. Kis ministránsaink már vannak, de ahogy látom, hiányzik egy korosztály. A kicsiket segítő nagy szükség lenne, ha a nagyobbak, vagy akár felnőttek is beállnának az oltár mellé. Példamutatás lenne, de lelki élménynek sem utolsó közvetlenül az Áldozat Asztala mellett állni...

– *S Veled mi lesz? Mik a privát terveid 5-10-15 év múlva?*

– Sokat gondolkodom azon, hogy a különféle munkaterületeim arányát hogyan alakíthatnám át, úgy, hogy kevésbé stresszes legyen, és több időm jusson másra. Lehet, hogy ez csak álom, de előbb-utóbb döntést kell hoznom ebben, nem kizárt, hogy öt év múlva már nem pont ugyanazt fogom csinálni, mint most.

A gyerekeink növekedését (szerencsére) nem lehet megállítani, furcsa, de öt év múlva már csak „felnőttjeink” lesznek. Látom azért ennek is a szépségét, örömeit.

A plébánia életében szeretnék évek múlva is aktívan részt venni, de fontosnak tartom, hogy a – reményeim szerint – egyre gazdagodó közösségi élet egyre több új testvérünk bevonódását hozza magával, így a feladatok, a plébániáért végzett munka arányosan el tudjon oszolni. Ennek a sokak által végzett közös munkának a szervezésében, támogatásában öt év múlva is szívesen rész veszek.

– *Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést!*

Tibély András

ŐSZI HÍRADÁS

Mi történt a Szociális Missziótársulat nővéreinél?

Köztünk vannak, látjuk őket miséken, áldozunk is kezeikből, de tudunk-e arról a sok dologról, amit idős koruk ellenére – a kötelező szerzetesnői imaélet mellett – kitartóan, szolgálatszerűen tesznek?

A nővérek két eseménnyel örvendeztettek meg ezen az őszön. Úgy gondolom, érdemes róluk hírt adni. Az egyik egy élvezetes könyvbemutató volt. Nagy Miklós atya a Krisztinában szolgált a háború alatt. Tenyéryni égbolt című novelláskötete, amely a Hét Krajcár Kiadónál jelent meg, néhány részletet tartalmaz börtönnaplójából is. A Mindszenty-per V. számú vádlottjaként megkínózták, börtönbe zárták, majd egy kicsi faluba, Únyba száműzték. Lelkipásztorként itt szolgált a pápai kamarás címet viselve, sírja a kis templom kertjében található.

Czigány György emlékezett vissza az atya derűs egyéniségére, kiegyensúlyozottságára. Nagy Miklós a budai vár ostroma alatt, 1944-45 telén a nővérek rendházának pincéjében, gyertyafény mellett tartott irodalmi esteket. Ezekon gyermekként Czigány György is részt vett, s felnőttként is megmaradt irodalmi-kritikai kapcsolatuk.

Néhány lexikális adat az atya életéről a könyvből: *„Háromszáznál több novellát, ezerhatszázánál több verset írt; cikket, tanulmányt, írói munkájával egységben végezte szerkesztői és lelkipásztori tevékenységét.”* S még egy idézet, ez magától Nagy Miklóstól: *„...No, de nem fenekedek tovább, örülök lételemnek a pilisi dombok közt; a bordacsontok, a bőr pergamenje, az agysejtek tekervényei csupán vicinális állomás, melyen túlhalad egyet fűtlyentve a vonatom.”*

A jól szervezett délutánt Beöthy Cecília nővér logikusan előadott, mély, bölcs szavai nyitották meg, s zárták. A nővérek kápolnáját betöltötték a könyvből idézett részletek hangjai, s a köztes komolyzenei betétek, melyekkel egy édesapa és lánya varázsolták el a résztvevőket.

Számomra külön élményt jelentett, hogy a műsor végén odajött hozzám egy régről ismert templomi társam, s csillogó szemmel újságolta, hogy őt Nagy Miklós atya keresztelte 71 évvel ezelőtt. Így fonódott össze számomra a múlt, s a jelen.

E kapcsolódás jelent meg egy másik eseményben is. A Duna Televízió filmet készített a Szociális Missziótársulat nővéreinek tevékenységéről. Az október végén leadott műsort az Isten kezében című sorozatban Lélekóvóhely címen vetítették. A Társulat történetén keresztül Cecília nővér kalauzolta a nézőket. Felhívván a figyelmet a 2014-ben kiadott Ostromnapló című könyvükre is, mely tanúsíthatom, igazán érdekfeszítő kordokumentum. A filmben kicsit bepillanthattunk a nővérek mindennapi életébe, egyéni sorsába is. Az alkotás szól a múlttól, s a jelenről, hangsúlyozván: a lélekmentés minden koron átívelő feladat. A Lélekóvóhely című film elérhetősége:

<https://mediaklikk.hu/video/isten-kezeben-2019-10-27-i-adas/?fbclid=IwAR3EkRO-ZICsrcCjEY6dLCvU0Ohp6m7CbVnLLihwlmzxMsVmBavxoeqwtU>

Mi történt a kisgyerekes családi találkozón?

„Jobban boldogul kettő, mint egy.” Préd 4,9

November 23-án ismét kisgyerekes családi délelőttöt szerveztünk a Cserkésztóthosban. A téma – amiről nem lehet eleget beszélni – a házasságban megélt szeretet volt. Ehhez segítségül hívtuk Gary Chapmannek a szeretetről, mint életformáról szóló gondolatait, továbbá dr. Bagdy Emőke „Add azt, amit kapni szeretnél!” című előadását.

Az eddig bevált „menetrenden” nem változtattunk. Mihály atya áldásával indítottuk a délelőttöt. Kis bevezető után az előadás filmjének vetítése következett. Az agapét, ami mindig teret nyújt a kötetlen, személyes beszélgetéseknek, a szülők a gyerekekkel együtt élvezhették. Utána a szülők kiscsoportos beszélgetés során osztották meg egymással gondolataikat a hallottakról, és saját „praktikáikat” árulták el: hogyan lehet egy házasságban kedvesnek, türelmesnek, megbocsátónak, udvariasnak, alázatosnak, nagylelkűnek és őszintének lenni, hogy a házasság a szeretet, a szolgálat és az öröm helye legyen.

S míg ők „bölcsekedtek”, a gyerekeknek ismét vetítettünk diafilmet, csocsóztunk, gyertyát öntöttünk (hála Gyula bá'nak), papírdíszeket készítettünk, színeztünk. Mi vigyázók jól szórakoztunk, úgy tűnt, a gyerekek is. Külön öröm volt látni és terelgetni, ölbé venni a totyogókat, illetve a még csak mászó babát is. S öröm volt figyelni, a pár év alatt mennyit ügyesedtek, nőttek a rendszeresen megjelenő családok gyermekei. A gyerekek aprócska ajándékkal, a szülők kis cédulán magvas gondolatokkal távozhattak. Egyet hadd idézzek: „Az ábrándos szeretet nyomot kíván hagyni a földön, s viszonzszeretetre vár, méghozzá azonnali viszonzásra. Az igazi szeretet azonban hősies. Kész akár a vereségre is, hisz helye és ideje Istenben van.” (Pilinszky János)

Nagy örömünkre szolgál, hogy az évek alatt kialakult egy kör, akik a meghívásra jönnek. A mostani, segítőkkel együtt majd ötven fős találkozón részt vett két új család is. Ezek az alkalmak közelebb hozzák egymáshoz a résztvevőket, megteremtve egy – reményeink szerint – szorosabb közösségi egységé tartozás igényét.

A Közösségépítő csoport nevében

Csermák Judit

Gólyahírek

Már egy éves elmúlt Bérczi András és Bérczi-Kubina Lilla második kisfia, Samu, aki 2018. szept.24-én született. Farkas Orsi és Teveli Zoltán első babája május 24-én született, Teveli Márk névre hallgat. Pálinkás Barnabás és Máté Orsolya örömmel értesítettek bennünket, hogy második gyermeküknek örülhetnek – Rozi után június 6-án megszületett Máté. Försönits Orsolyának és Ángyán Péternek szept. 20-án 3. gyermeke született, Boróka, a tesók: Róza és Gellért legnagyobb örömére. Ázbej Trisztánnak és Havancsák Izabellának is 3. gyermeke született szept. 3-án, Emília Ágnes – a nagytesók és mindenki boldog és máris kialvatlan. Muhi Veronka és Kovács Péter hálátelt szívvel adta hírül, hogy november 19-én megérkezett kisfiuk, Domonkos (3920g, 55cm). Mindenki jól van, köszönjük azoknak, akik gondoltak rájuk, köszönjük a sok támogatást, a kedves érdeklődéseket, foglaljuk őket imáinkba továbbra is! Soli Deo Gloria!

Nyíri-Szabó Eszter

Az 1989-ben újjáalakult

148. Nagyboldogasszony Cserkészcsapat utóbbi 30 évének története 2.rész

És elkezdődtek a téli és nyári nagytáborok, az évközi cserkésznevelés, őrsvezetőképzés, külön próbák, vetélkedők. Ünnepeztünk, amikor csak lehetett. Hagyományossá vált a Veni Sancte után az ünnepélyes csapatgyűlés. Az évközi munka megnyitója a Cserkészkertben, majd az éves munkakezdő két napos vezetői megbeszélés, mely az előző év munkájának és táborának kiértékelése és a következő évi munkaterv közös elkészítése céljából szerveződött. Először Kápolnásnyéken Szelényi-Sényiéknel, majd Szentendrén sok éven át Roszmuszéknál, egy-két alkalommal a cserkészotthonban, majd Pilisszántón Hajnáéknál, majd pedig sok éven keresztül Kápolnásnyéken Gertheiséknél. Minden ősszel „Palacsinta túrára” hívtuk a cserkészeket és az ide vágyakozókat családjaikkal együtt. Toborzó tüzeket tartottunk a cserkészotthonban ősszel. Október 6-ról megemlékeztünk, október 23-i rendezvényen a Tabánban, a március 15-i ünnepségen a Várban aktívan vettünk részt. Halottak napján a Plébánia papjainak sírját látogattuk meg. A műhelyek munkája és a képzések a munkatervek szerint, a heti őrsgyűlések rendszeresen folytak. Az adventi koszorú készítése, a gyertyaöntő műhely és a karácsonyi ajándékkészítő műhely elmaradhatatlan volt. A kirándulásokat a rajvezetők szervezték. A téli tábor eleinte karácsonykor a két ünnep közt, az utóbbi években a vizsgázó egyetemisták miatt a vizsgaidőszak végén 3 napos volt. Ezekben a 3 napos táborokon az ország különböző pontjain elsősorban iskolák tornatermeiben kaptunk szállást és ismerkedtünk meg a környező helyek történelmi múltjával, néprajzával. Minden tábor az aktuális keretmesével, színes programhoz kötődik. Emiatt a táborokat gyakran, mint pl. Indián- Mímicackó-, Gyűrűk ura-, Óz, a nagy varázsló- vagy Dzsungel könyve táboroként is emlegetjük.

A próbázás külön feladat volt, ezzel az éves munka eredményét mértük le. Paulini Levente és a rajvezetők elhivatottan szervezték évről évre az akadályversenyt, mely a próbázást biztosította. A cserkészotthon helyet adott a Mikulás és karácsonyi ünnepségre. Vízkeresztkor az otthonszentelést a plébános úr végezte. A cserkészek több krisztinavárosi feladatot is elláttak, voltak köztünk, akik kékruhás énekkarosként szerepeltek és akik ministránsként szolgáltak. A plébánia ünnepeit a cserkészek szeretettel és leleménnyel színesítették. Az úrnap körmeneten oltárt is állítottak. A szent sír őrzés elmaradhatatlan volt, megtisztelőnek éreztük még mi idősebb „fiatal” felnőtt cserkészek is, hogy részt vehettünk ezen a szolgálaton. A cserkészek és a plébánia közt előbb Forián-Szabó Anna, majd Nyisza, jelenleg Morandini Kristóf tartja a kapcsolatot.

A szilveszternek és a locsoló bálnak a cserkészotthon biztosított helyszínt. Az utóbbi években a Krisztinavárosi esték, a Hajnáné Végvári Ágota lelkes szervezésével működő Krisztina kör is az otthonban talált helyet, filmklub is működik itt időszakosan. Gyakran jött a most már „Roszmusz András Cserkészotthonnak” felavatott helyszínre több vendégcsapat, itt kaptak szállást nálunk. Itt dolgozott havi rendszerességgel a Táborkereszt. Amíg élt, Roszmusz András volt a kapcsolattartó, majd fokozatosan Zelliger Erzsébet vette át ezt a szerepet.

Elkészült a Cserkész imakönyv sok énekkel és fontos tudnivalóval, a készítésében Paulini Levente és Zelliger Erzsébet is tevékenyen közreműködött.

Feledhetetlen volt számomra az is, amikor néhai Rédly Dénes cserkésztestvérünk otthonunk konyháját vízvezetékkel és csatornával ellátta. Ezzel egy időben mindig ő hozta számunkra a megjelenő Őrsvezetőképzés legújabb füzetét. Hasznos gyakorlati és elméleti ismeretekkel gazdagodtunk általa. Az otthon karbantartását Garzó Gyula bá vállalta, segítőtársai Paulini Antal és Morandini Pál, valamint Gertheis Miklós a műhelyben dolgoztak fáradhatatlanul. Az otthon építése heroikus munkát igényelt, a kezdetben a lerakott új hajópadló felpúposodott, ki kellett cserélni időállóbb kőre, a fűtés villanykályháit pedig padlófűtésre. Mindezek költségeit a fenntartó testület: a Plébánia és a Krisztinavárosi Cserkészalapítvány állta.

A falakat többször kellett meszelní. A lehozott vagy megtartott bútorokat festeni lakkozni. Később sok összecukható széket vásároltunk, majd, ami a gyermekek számára sokkal fontosabb volt, vettünk pingpongasztalt, csocsót. Romantikus élmény volt a várba felvezető alagút bejáratának megtisztogatása és feltárása, melyet a Pegazus és Denevér őrs végzett Hajna Csongor és Ákos vezetése alatt. Később is reménykedtünk abban, hogy a török időkből a plébánia kertben hagyott emlék, az Egri Csillagok könyvből ismert alagút egészében feltárható lesz, azonban ezt a Krisztina körúton látható, az utóbbi évszázadokban készült sok magas épület pincerendszere megakadályozza. Sajnos csak romantikus álmom marad, hogy innen a cserkészkertből az alagútrendszeren át a várba feljuthatunk.

A Csapat büszkeségei az egyes vetélkedőkön kiemelkedően szerepelt cserkészek voltak. Országos versenyt nyert a Csillagvirág énekkar: Roszmsuz Emőke, Rédly Orsi és őrstársaik szerepeltek benne. Hajna Ági néni több zenei estét szervezett a cserkész szereplőkkel, szavalás, kamarazene ünnepélyes élményt nyújtott. Pintér Kriszti tánciskolát indított. A Bercsényi Öregcserkész raj tagjainak javaslatára krisztinás bálakat, farsangkor jelmezbált szerveztek a fiatalok. Kiemelkedő esemény volt a Dán Gabi szervezte nagyszabású krisztinás cserkészbál. Godspell, István a király és A dzsungel könyve előadás lehetőséget biztosított, hogy ki-ki képességei szerint szerepelhessen. A tánc és a fellépések megerősítették a közösséget.

A nyári nagytábor szervezése minden évben már kora tavasszal indult. Táborbejárás a fiatal rajvezetők és az ősök örse egy-egy tagja vett részt. Szelényi András és Hajna Rezső a beszerzési helyeket járták be előre. Lekötötték a tábor idejére a szükséges élelmiszer mennyiségeket. Lefoglalták az építkezéseinkhez szükséges fát. Roszmsuz András az erdőszél és a terület tulajdonosával tárgyalt. Garzó Gyula a táborvezető ifjakkal a táborhelyet térképezte fel. Gertheis Miklóssal a víznyerő helyeket, vízvezetéshez szükséges csőrendszer elhelyezési lehetőségeit határozták meg. Mindezt követte a Cserkész szövetségnek küldött táborba lépési engedély megfogalmazása, postázása. Zelliger Erzsébet folyamatosan figyelte a szabadidős programokra meghirdetett pályázati lehetőségeket. Zsolt Zsuzsa és Miklós bá a tábor költségeit számolta ki, majd a befizetéseket és a költségeinket könyvelték. Az első húsz évben Roszmsuz András fogalmazta meg a táborba hívó leveleinket, térképpel, útvonaltervvel és listával arról, amit hozni kell. Később a fiatal segédtestvérek vállalták ezt a feladatot: Paulini Levente, Hajna Csongor és Ákos, Berthóthy László, Rédly Orsolya, Hullai Zoltán, Zawadowski Ádám, Gertheis Antal, Forián-Szabó Márton, Réder Kristóf, Divényi Dániel, Divényi János,

Horváth Domonkos, Horváth Ágoston, Gertheis Anna, Várhegyi Orsolya. A táborba hívó leveleket a cserkészek a Te Deum-on kapták meg.

A csapat őrsvezetői, rajvezetői a belső képzések után a MCsSz vezetőképzésein tanulták meg a feladatot. Kezdetekben Zsolt Miklós cserkésztsiszt és Zsolt Zsuzsa néni szervezték és irányították a Kistábort, a sárga nyakkendős kiscserkészeket. Előbb Forián-Szabó Gergely és Divényi Erika, majd tőlük Horváth Adrián és felesége Fáber Enikő vették át ezt a feladatot. Jelenleg Horváth Doma és felesége Boronkay Zsófia vezeti őket. A cserkészkorosztályt: középtábort, és nagytábort a fiatal segédtsiztek irányítják. Jó csapatmunka volt, amikor Zsolt Eszter és Paulini Levente szervezték több éven át a nagytábort. Majd Gertheis Antal, Zawadowski Ádám, Forián-Szabó Marci és Paulini Levente voltak a csapat mozgatói. A roverekeket, akik már egyetemisták, jórészt a tábor minden feladatára meg lehetett kérni.

Rozsmusz András tiszteletbeli cserkészparancsnokunk marad. Sényi Katalin cserkésztsiszt volt a helyettese és az átmeneti időben ő vette kezébe a cspk. feladatkört. Jelenleg a csapatvezető Horváth Domonkos. Fiatalos lendülettel és lelkesedéssel irányítja vezetőtársait. Az idei nagytábor különleges volt, mert meghívást kaptak azok a cserkészek is, akik már kinőttek tőlünk és mint anyukák-apukák elhozhatták gyermekeiket. A nagytáborunk legnépesebb altábora a CSAT volt, azaz a Családos altábor. Ezt Zawadowski Ádám hívta össze. Korábban is működött már a CSAT Hosszú Erzsébet szervezésében.

A tábori szentmisén a régi gitáros csapat Hajna Csongor, Hajna Ákos, Berthóty László, Bucsy Levente, Nyíri-Szabó Attila, no meg Hamar Szelényi László visszaidézték a múltat. És ott valamennyien együtt énekeltük a régi táborok szép taizéi dalait, imáit.

A tábortúzi műsor idén felidézte a 30 év összes emlékét, ügyes keretmesébe foglalva. Megismerhették a mostani cserkészek a régiéket játékaikat, dalait, de a legmeghatóbb, mint mindig, most is az utolsó közös ének-ima volt, amikor a tűz körül óriási nagy körben egymás kezét fogva énekeltük el a „Szellő zúg távol...” gyönyörű dalát. Nem láttuk egymás arcát, mert olyan sokan voltunk, hogy a rét egyik oldalától a másikig húzódott a sok cserkészemberke vonala, de éreztük egymást és egy pillanatra olyan volt, mint a Mennyország... szeretet, béke és végtelen öröm.

Sényi Katalin

Zarándoklat Csongrád városában és Petőfiszállás-Pálosszentkúton (2019. október 19.)

Verőfényes októberi szombaton reggel indultunk az éves zarándoklatunkra. Közel hatvanan voltunk, így egy kis autóbust is kellett bérelni a nagy autóbusz mellé, hogy mindenkinek legyen helye. Szombaton reggel derült ki, hogy Mihály atyát az orvos szigorúan ágyba parancsolta, ezért Bogár Edit idegenvezető társunkra hárult a csapat összetartása.

A reggeli áhítat után érkeztünk Csongrád városába, ahol az „idegenvezető” várt ránk. Az „idegenvezetőnk” Botos Katalin volt, aki férje révén 46 éve része Csongrád életének. Ha a névismerős valakinek, ne csodálkozzon. Botos Katalin pénzügyi

államtitkár, majd pénzügyminiszter volt az Antall kormányban. Egyetemi oktató és nagyszerű előadó. Anekdotákkal fűszerezett előadásával bevezetett minket a város múltjába, kultúrájába.

Csongrád név első említése a garamszentbenedeki apátság alapítólevelében maradt fenn. A város neve valószínűleg az itt állt földvár – Csernigrád (fekete vár) – nevéből ered.

Először a Nagyboldogasszony templomot tekintettük meg, ahol csatlakozott hozzánk János atya, a Szent József templom kisegítő lelkésze. A szentmisét Kálmán atyával együtt mutatták be.

A templom 1762-69. között épült, az akkori kegyúr, a nagykárolyi gróf Károlyi család segítségével. A templom belső terét 1914-15-ben átfestették. A Mária mennybevitelét ábrázoló oltárképet 1917-ben Tary Lajos készítette. Az oltárkép mellett Szent István és Szent László szobra áll. Mint Katalintól hallottuk, ez a két szobor minden csongrádi templomban megtalálható. A csillárokat a II. világháború után leszerelték, de ma ismét van csillár a templomban, amelyet adakozásból készítettek el.

Utunk következő állomása a Szent Rókus templom volt. Itt már érezhető volt a meleg őszi nap ereje és az épület hűvössége közötti különbség.

A templom épületének egy része katonai raktár volt, amelynek átalakításával 1722-ben készült el a templom. Elsősorban a környéken élő munkásoknak épült, ami visszatükröződik a templom freskóin. A szentélyben található kegykép Mária mennybemenetelét ábrázolja.

A Tisza gátján végigsétálva jutottunk el város egykori központjába, amely szinte egy élő skanzen. A harminckét műemléki védettségű, részben nádtetős házban mai is élnek, laknak.

Ebéd után még megtekintettük a Szent József templomot, amely a múlt század húszas éveiben épült. Majd meglátogattuk a Botos tanyát, ahol pálinka és bor kóstolásával, vásárlással fejeztük be a csongrádi programunkat.

Késő délután érkeztünk Pálósszentkútra. A legenda szerint 1791-et írtak, amikor egy pásztor, nyáját az éjjeli órán is legeltetvén egy ismeretlen forrásra bukkant, melynek vizében a nagy fényvel tündöklő Szűz Mária alakját pillantotta meg. A hír gyorsan terjedt a környéken és sokan jöttek a forráskúthoz a csodát látni, vízből pedig betegeknek vittek haza. A ma látogatható templomot az 1870-es években építették. Egy Rózsafüzér elimádkozása után indultunk vissza Budapestre, hogy gépkocsivezetőnk még időben lehesse a volánt.

Gyönyörű utunk volt, amelyet bearanyozott a meleg őszi nap, a velünk utazó gyerekek vidámsága, az elmélyült imádkozás és a jó hangulat. Köszönjük a szervezőknek, Editnek az idegenvezetést, Kálmán atyának a szép prédikációt és Kornélnak az imákat és énekeket.

Pásztóy Katalin

Ministránsok világtalálkozója

Valóban kicsit fellengzősen hangzik a „világtalálkozó” kifejezés – és sokan meg is mosolyogják –, de november 9-én, immár hatodik alkalommal ismét azt a célt tűztük magunk elé, hogy az elmúlt 50-60 év krisztinavárosi ministránsait és az itt szolgáló atyákat összegyűjtsük egy találkozóra, bárhol is járjanak a világban. A korábbiakhoz képest kissé szokatlan időpontra, délelőtt 11 órára meghirdetett szentmisével vette kezdetét találkozásunk. Reménykedtünk abban, hogy egy szombat napközbeni időpontra az atyák jobban el tudnak jönni, mint szombat este. Ez a számításunk be is vált, nyolcan koncelebráltak Mihály atya vezetésével, aki egyébként a ministránsok között is korelnökként volt jelen.

A szentmisét követően a Szent Gellért iskola új, Kosciuszko utcai épületében folytattuk összejövetelünket, ahol az agapét követően először a távollevők által küldött üzeneteket olvastuk fel. Érkezett levél a Szentföldről, Rómából, Londonból és természetesen itthonról is sokfelől. Megható volt egykori orgonistánk, Kócziás Gyuri üdvözlétét tolmácsolni, aki most először nem tudott orgonajátékával közreműködni súlyos betegsége miatt. De elküldte egy orgonadarabja kottáját és annak hangfelvételét is. Gyertyát gyújtottunk azoknak a ministráns társainknak az emlékére is, akikkel egykor együtt szolgáltunk templomunkban és akik most már az örök liturgia részesei odafönt.

A további programot a kisministránsok nyári táborának képeivel kezdtük, majd általuk készített, és az ő főszereplésükkel forgatott, a templom mellett játszódó izgalmas video kisfilmet tekintettük meg. Jó hangulatú beszámolókkal és régi ministráns sztorik felelevenítésével fokoztuk a hangulatot. Ennek kapcsán elhatároztuk, hogy a következő években megpróbáljuk írásban is összegyűjteni azt a sok-sok vidám vagy tanulságos történetet, ami minket ministránsokat egymással és a Krisztinavárosi Havas Boldogasszony templommal összeköt. Ha sokan papírra (számítógépre) vetjük emlékeinket, akkor még akár egy kis kiadvány is születhet belőle....

Ezt követően vetítés keretében megnéztük egyházközségünk Re városába, kegyképünk származási helyére indított zárandoklatának két évvel ezelőtt készült fotóit. Így azok is többet megtudhattak erről a kegyhelyről, akik korábban csak templomunk történetéből vagy a búcsúi misén elhangzó prédikációkból hallottak róla. Ugyancsak érdekes vetítettképes előadás volt a ministrálás előtti és utáni imákból összeállított gyűjtés – amelyből arra is fény derült, hogy a mienkhez hasonló imát is több helyen imádkozzák, de számos ettől eltérő változat is létezik a Kárpát-medencében.

Áttekintve a találkozón résztvevőket megállapíthattuk, a 40-50 év feletti „öreg” ministránsok nagyobb arányban képviselték magukat, mint a fiatalabbak. Kétségtelen, hogy a kor előrehaladtával egyre fontosabbá válnak a régi emlékek és kötődések. Reméljük, hogy öt év múlva esedékes következő világtalálkozásunkon nemcsak az addigra ezt a kort elérőkkel növekszik a résztvevők létszáma, hanem minden korosztály krisztinavárosi ministránsaival találkozhatunk.

Fodor Artúr

Az igazán nagy dolgok 9 hónap alatt érnek meg

Sokat emlegetjük, hogy 2020. szeptember 13-20. között lesz Budapesten az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus. Ha mindezt csak pusztá ténynek vesszük, tőlünk távoli eszmei magaslatok és gondolkodók nem nekünk szóló – akár számunkra elérhetetlen – rendezvényének, akkor a hátralevő kilenc hónap eredménytelenül leperog és ez a – történelmi jelentőségű – világesemény komolyabb hatás nélkül elkerül bennünket. Ugye, nem valami vonzó forgatókönyv? És ha másképp nézünk ugyanerre?

Ha nem minden érdeklődés nélkül fordulunk a jövő (szeptember) irányába, ha esélyt adunk magunknak – és a Jóistennek –, hogy változhasson bennünk valami, akkor bizonyára nem hagy cserben (vö. MTörv 31,8). Sokan és sokféleképpen készülnek, készülünk a Kongresszusra – imádság a vasárnapi mise végén, hétfő délutáni szentségimádság, kiállítások, előadások, írások, hirdetések. Most hadd ajánljunk egy további lehetőséget is. 2020. újévtől az Eucharisztikus Kongresszusig kilenc hónap telik el, és éppen kilenc elsöpéntek esik erre az időszakra. Meg kell valljam, magam is egész mostanáig alig tudtam valamit róla és félreértés ne essék: ma sem vagyok a téma szakértője. Arról már korábban is hallottam, hogy szokásban van kilencedet végezni. De, hogy ez közelebről mit jelent, nem tudtam. A NEK-ig hátralevő éppen kilenc hónap azonban jobban ráirányította a figyelmemet: mi lenne, ha én is elvégeznék egy kilencedet a kongresszusig. 21. századi fiatalként be is gépeltem az internetes keresőbe a nagykilenced kifejezést. Első találat: Magyar Katolikus Lexikon szócikke: „a Jézus Szíve-tisztelet imádságos gyakorlata, 9 egymást követő hónapban az elsöpéntek megtartása”. Újabb kérdés: elsöpéntek. Szintén a katolikus lexikonból: „a hónap első péntekje, a Jézus Szíve-tisztelet napja”. „A Jézus Szíve-tiszteletben a teremtmény megváltásért adott hálája és dicsőítése fejeződik ki”. Alacoque Szent Margit látomásaiban külön fölszólítást kapott Jézustól, hogy elsöpénteken járuljon szentáldozáshoz. Jézus különösen fájlalta az emberi hálátlanságot, s Szívének tisztelőitől engesztelést, a hónap első péntekjén gyónást és áldozást kért. A 9 egymást követő elsöpéntek megtartásához, a nagykilencedhez az Úr külön ígéretet fűzött: „Megadom a végső megigazulás kegyelmét mindazoknak, akik 9 egymást követő hónap első péntekén megáldoznak. Nem hálnak meg halálos bűn állapotában, sem a nekik szükséges szentségek nélkül. Isteni szívem biztos menedékük lesz haláluk óráján”. Ennek alapján, főként a jezsuiták hatására (hiszen Alacoque Szent Margit gyóntatója maga is jezsuita volt), a Jézus Szíve-tisztelet legnépszerűbb formája lett az elsöpénteken végzett engesztelő szentgyónás, szentmise és szentáldozás. Az elsöpénteken következőes megtartása nagy segítség a lelki életben. Gyümölcsei: bűnbánat, önismeret, törekvés a tökéletességre. Mindez, valljuk meg, nem hangzik rosszul. Persze, nem is adatik „ingyen”. Hűséges összeszedettség, kitartó készülés, állhatatosság, áldozat szükséges hozzá. Akik már elvégezték, tőlük hallottam, hogy nem egyszerű – akár nem is sikerül elsőre. Annyi minden közbejöhethet: betegség, munka, az élet sodorhat ide-oda. De megéri.

A Havas Boldogasszony Hírlevélben – ahogyan eddig is mindig – külön kiemelik az elsöpénteket. Gondoljunk vele időben!

A NEK előkészületeivel foglalkozó plébániai munkacsoport nevében:

Horváth Ágoston

Osztályfőnökség a Gellértben

Vannak olyan pillanatok, amelyekről belső fotót készítünk. Mindannyiunknak van egy láthatatlan fényképezőgépe, amelyet a legtöbbször öntudatlanul használunk; akkor nyomja ujjunk (lelkünk?) a kioldógombot, amikor kegyelmi pillanatot élünk át. Engem újra meg újra meglep, amikor van időm fellapozni a titkos, lelkemben rejlő fényképalbumomat, milyen élesek az ottani képek. Nemrégiben, a 12.-es osztályom szalagavató bálján önkéntelenül is megtöltöttem néhány friss fotóval az albumot. De a történet nem itt kezdődik.

Azt mondják, csak akkor tudja meg igazán az ember, mi a szeretet, amikor gyermeke születik. Saját gyermekeim születése után megértettem, mi rejlik a mondatban. Addig nem tapasztalt, egészen újszerű érzés, túlaradó szeretet töltött el, amikor mama lettem. Jó érzés tudni, hogy ez már így is marad, ez a szívjáji bizsergés, ami miattuk van, már nem múlik el. Ahogy telnek az évek öregszem és több mindent tapasztalok, rá kell jönnöm azonban, hogy a szeretet nem olyan korlátolt, szűklátókörű, mint én. Hogy Isten végtelen szeretete tényleg végtelen. És szívérványosan sokféle. Meg vagyok róla győződve, hogy az a sok különféle érzés, ami kavargó bennünk; az a szeretet, ami fűz családtagjainkhoz, barátainkhoz, munkatársainkhoz, mind-mind másféle vetülete annak a bizonyos isteni Szeretetnek. Abban is biztos vagyok, hogy életünk szereplői, azok, akik hosszabb-rövidebb ideig csatlakoznak hozzánk életutunkon, nem véletlenül baktatnak mellettünk egy szakaszon. Van olyan útitárs, akivel könnyebb eldiskurálni, van, akivel nehezebb; van, akivel nagyon szívesen vagyunk együtt, és persze akad olyan is, akit nehezebb eltérni magunk mellett; de mind-mind tanít valamire. Kapunk tőle vagy mi adunk neki, gazdagodunk és gazdagítunk.

Amikor négy évvel ezelőtt egy 9.-es osztály osztályfőnöke lettem, nem tudtam, mire vállalkozom, nem tudtam még, mi vár rám. Tele voltam kétségekkel, kérdésekkel, bizonytalansággal, kíváncsisággal. Féltem a feladat sokféleségétől, összetettségétől, nem ismertem saját képességeimet és korlátaimat ebben az új szerepkörben, bizonyítani akartam másoknak és magamnak egyaránt. Szerettem volna jól csinálni, ügyes lenni, megállni a helyemet, megfelelni mindenki elvárásának. Teltek a hónapok és ez a görcsös akarás, ez a szorongással teli feladatorientáltság elcsúszott. Észrevétlenül, tetten nem érhető módon átvette a helyét valami egészen más. Azt vettem észre, hogy kaptam magam mellé négy évre 31 útitársat az utamon. Lett harmincegy kölcsöngyerelem. Harmincegyes-ikreim születtek. És mindjárt 14 évesnek születtek. Akikről tudom, hogy 18 évesen már ki is repülnek, de van négy közös évünk. Amikor ahogy tudjuk – hol jobban, hol rosszabbul – szerethetjük egymást. Sétálhatunk, rohanhatunk, baktathatunk, futhatunk, olykor megállhatunk egymás mellett az úton, de négy évig közös az ösvény. Számtalan élményben volt részünk így, együtt. Minden évben osztálykirándultunk, zarándokoltunk, voltunk lelkinapokon; imádkoztunk és énekeltünk együtt szentmiséken, 24 órás szentségimádásokon, osztálykarácsonyokon. Beszélgettünk, játszottunk, veszekedtünk, kibékültünk, neveltünk, sírtunk. Éltek az átlagos gimnazista éveket. Ők, az osztály és én, az osztályfőnökük. Aztán idén hirtelen azt vettük észre, hogy 12.-esek, és kezdődnek az utolsó. Utolsó zarándoklat. Utolsó osztálykirándulás. Utolsó szentségimádás. Búcsúévhez értünk. Különleges, olykor fájdalmas, de nagyon szép évhez. November közepén pedig ott szerepelt benne egy szalagavató bál. A hosszú hónapok kemény, hajnali

táncpróbái, a készülődés izgalma, az egyszeri és megismételhetetlen esemény soha vissza nem térő volta mind-mind megemelték az eseményt. Amikor felsorakoztunk, hogy bevonuljunk, kértem őket, hogy egy másodpercre nézzenek körül, a nagy izgalom közepette is lassítsanak; rögzítsék, merevítsék ki a pillanatot, exponáljanak és kattintsanak. Engedjék maguk számára is megörökíteni, amit meg kell. És én is elkezdtem a fotózást. Készült képem arról, ahogy ott ülünk, én hátranézek, és ragyogó, csillogó szemű királynékat és hercegeket látok. Arról, ahogy egyesével lépkednek felém, hogy kitűzzem rájuk a megáldott szalagot. Arról, ahogy könnyekig meghatódnak, amikor mi, tanárok bohóckodunk nekik a színpadon. Arról, ahogy előadják a begyakorlott táncokat és közben mosolyognak. Arról, ahogy ülnek körülöttem és énekelnek. Arról, ahogy egymással önfelédten táncolnak. Arról, hogy boldogok. Betelt néhány oldal az albumomban.

Mert vannak olyan pillanatok, amelyekről belső fotót készítünk, amikor lenyomja ujjunk a kioldógombot. Olyankor kegyelmi pillanatot élünk át.

Azt hiszem, osztályfőnökségem legfontosabb, legnagyobb ajándéka ez. Hogy megszerettük egymást harmincegy fiatallal, még egy rövid ideig együtt sétálunk az utunkon, aztán elválnak, de őrizzük ezeket a kegyelmi pillanatok. Kristálytisza, éles képeken.

Horváthné Káldi Anna

Házunktája

Nem egyszerű dolog az újságírás, egy amatőrnek pedig időnként komoly kihívásokkal kell megküzdeni. Már két cikkről tudom, hogy hosszabb lesz a megbeszéltnél, de még nem érkeztek meg, tehát az sem derült ki, hogy mennyivel... Mégis el kell kezdenem a beszámolót, hiszen a megbeszélte időre el kell érkeznie a nyomdába! Igazi vakrepülés, mert ennek a rovatnak a mérete legtöbbször: „amennyi hely maradt”... Mégsem sajnálom a helyet a köszönő szavaktól! Mikor egy nyomda vezetője azt hallja: „még nem tudom pontosan mikor ér oda az anyag” (s mindez a karácsony előtti meglehetősen mozgalmas időszakra esik), leginkább némán a haját tépi, s közben udvariasan formálja a mondandóját, hogy azért ne bántson meg – mert arra mindig figyel – s megkérdezi: „azért mégis?” Természetesen tudta, hogy komoly oka volt bizonytalanságomnak. Aztán az első ijedség után, kialakultak a dolgok. Nem tudom eléggé megköszönni a cikkek alkotóinak, hogy mennyire segítőkészen álltak a helyzet megoldásához. S természetesen Mihály atyának! Azon a hét végén, mikor hazaengedték a kórházból, már délben keresett, hogy legalább telefonon egyeztessünk. Megpróbálunk úgy segíteni, hogy velünk minél kevesebb gondja legyen!

Az ősszel megrendezett „Krisztinavárosi esték” élménybeszámolójával kezdeném. Első vendégünk Czigler Ágoston volt, aki tulajdonképpen nem igazán vendég, hiszen annyiszor megfogalmazta már: ide mindig hazajön! Nyári számunkban készült beszélgetés vele (Tibély András tollából) a templomi felújítás, restaurálás kapcsán. De mennyivel oldottabb egy kötetlen beszélgetés! Remélem, ő is olyan jól érezte magát, mint mi. S minden alkalmat megragadunk, hogy köszönetet mondjunk neki és munkatársainak

az igényes, pontos, szép munkáért. A második alkalom novemberben a cserkészeké volt. Csapatunk új parancsnoka Horváth Domonkos, és előadásának segítói –Dr-Sényi Katalin, Paulini Levente – méltatták az elmúlt 30 évet, s helyzetjelentést kaphattunk a mostani helyzetről. Sok újdonsággal most nem tudok szolgálni, hiszen folyamatosan tudósítunk ifjúságunk életének erről a rendkívül fontos fórumáról. Ide kívánczik saját élményem a „cserkész maffiáról”; nemrég volt legnagyobb unokám, Luca szalagavatója a piliscsabai Páduai Szt. Antal iskolában, aminek igazgatója ősz óta Bertóthy Laci. Megható „fényképként” maradt meg bennem a legendás Pegazus őr három alapítójának találkozója; a boldog apa: Ákos, a meghatott nagybácsi: Csongor, és Laci barátjuk találkozója ezen a szép estén. S ott voltak még Luca keresztszülei is, a szintén alapító Puli őr egyik meghatározó tagja, Szelényi Judit és férje Attila. Ezek a barátságok élők maradtak 30 év után is! Kívánom mindezt a mai kiscserkészeknek is.

Sajnos november 20-án az őszi 3. rendezvényen személyesen nem tudtam jelen lenni, de Horváth Orsolya és Perémy Gábor sokat segítettek, hogy hírt adhassunk erről a nem mindennapi eseményről. Sokan jöttek össze, hogy meghallgassák Dr. Sótanyi Péter, Széchenyi díjjal és Corvin-lánccal kitüntetett, rector emeritus professzor élményeit: diák koráról, oktatói és kutatási élményeiről. Természetesen kutakodtam az interneten hozzáférhető anyagban. Ami legjobban megfogott: „Többnyire minden eldől azon, hogy az ember milyen tanító és példaadó mesterek között nőhet föl...” Szeretettel említi ifjúkori fejlődésének két meghatározó egyéniségét Dr. Romhányi Györgyöt, szakmai példaképét és Nemes Nagy Ágneszt, tanárát és osztályfőnökét. Úgy gondolom ehhez sokat már nem kell fűzőm! (Ajánlom a Semmelweis Hírek cikkét, Dobozi Palma írását – 2014.) Családjában a műszaki és művészeti pályának egyaránt voltak hagyományai, ő maga egy ideig az iparművészet főiskolára is készült. A művészetekkel később is maradt kapcsolata, felesége Árva Eszter, a legendás Pécsi Balett alapító tagja volt. Egy ilyen gazdag élet rengeteg élményt tartogat, ennek megosztása tartalmas estét ajándékozott a résztvevőknek.

Remélem a következő esztendőben is hasonló gazdag eseményekről számolhatunk be. Kívánunk mindenkinek áldott, boldog Újévet!

H. Végvári Ágota

HÍVOGATÓ

Január

3. péntek	a NEK-re készülve nagykilenced 1. alkalma
6. hétfő	Vízkereszt kötelező ünnepe, vasárnapi miserend lakás megáldások kezdete (előzetes megbeszélés alapján)
7. kedd	du. 4-kor filmvetítés
este 6 óra: bérmelegítők szülői értekezlete a plébánián.
11. szombat	este 6 óra: vízszentelés
12. vasárnap	Jézus keresztségének ünnepe
15. szerda	10 órától nyugdíjas délelőtt a plébánián
17. péntek	esti sztmisétől gitáros szentségimádás a plébánia közösségeinek
19-26-ig	Ökumenikus imahét (részleteket hirdetjük)
20. hétfő	este „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”

Február	1. szombat	este egyházközségi farsang
	2. vasárnap	Gyertyaszentelő B. A. – ünnepélyes gyertyaszentelés a 9 órai szentmise keretében
	3. hétfő	Balázs-áldás e napon és a következő vasárnap a szentmisék végén
	5. szerda	du. 4-kor filmvetítés
	7. péntek	a NEK-re készülve nagykilenced 2. alkalma
	9. vasárnap	½ 12 óra betegek szentmiséje
	13. csütörtök	este ½ 7-kor szentmise + Rozsályi Zoltán atyáért (14. évf.)
	15. szombat	du. 4 óra nyugdíjas farsang
	17. hétfő	este „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
	19. szerda	de. 10-től nyugdíjasok délelőttje
23. vasárnap	Országos gyűjtés a katolikus iskolák javára	
26. szerda	Hamvazószerda , szigorú böjti nap. Egész napos szentségimádás lesz templomunkban	
	Nagyböjt péntekjein este ¾ 6 órakeresztutat végzünk.	
	29. szombat	11 órától nyugdíjasok lelki napja
Március	4. szerda	du. 4-kor filmvetítés
	6. péntek	a NEK-re készülve nagykilenced 3. alkalma
	7. szombat	10 órától estig felnőttek lelki napja a plébánián du. ½ 6 órakeresztút bűnbánati liturgia
	15. vasárnap	9 órakeresztút ünnepi szentmise
	16. hétfő	este „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
	18. szerda	de. 10-től nyugdíjasok délelőttje este ½ 8-kor férfiak találkozója
	19. csütörtök	Szent József ünnepe: este ½ 7-kor ünnepi szentmise
	22. vasárnap	Apák napja
	25. szerda	Gyümölcsoltó B. A: ünnepi szentmise reggel 8 órakeresztút
	27-29.	felnőtt lelkigyakorlat Péliföldszentkeresztben
28. szombat	az esti 6 órai litánia keretében a lelki adoptáció kezdete	
29. vasárnap	Országos gyűjtés a Szentföld javára	
Április	1. szerda	du. 4-kor filmvetítés
	3. péntek	a NEK-re készülve nagykilenced 4. alkalma du. ½ 5 órakeresztút a Tabánban!
	5-12-ig	Nagyhét (A részleteket hirdetni fogjuk.)
	6-8-ig	Hétfő, kedd, szerda esti szentmise keretében triduum!
	10. péntek	Nagypéntek , szigorú böjti nap! du. 3 órakeresztút kezdődnek a szertartások
	11. szombat	a vigília szertartás este ½ 9-kor kezdődik
	12. Húsvét	¾ 9 órakeresztút ételszentelés A feltámadási körmenet a 9 órai szentmise után lesz!
	13. H. hétfő	de. 10 és este ½ 7 órakeresztút lesz szentmise

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622